

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyantha, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Discipulus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

discipulis: ab ingeniosis quidem, quia multa discunt: à rudibus vero, quia multos labores exhibent.

Discipuli subiectio in tribus consistere debet: in attentione, benevolentia, & docilitate, ut scilicet sit docilis ingenio, attentus exercitio, benevolus animo. Inuentus inquam, ad audiendum, docilis ad intelligendum, benevolus ad retinendum. Non sit scholaris discipulus. Dicitur autem discipulus, quasi à schola discipulus. Schola enim Græcè, vacatio Latine: unde discipulus, quasi à vacatione diuisus. Boetius de Scholastica disciplina.

Qui horum ad virtutem viam sternit: Syllabarum enarratio, & verborum diligentia, & fabularum memoria, versuum lex ac modificatio: Quid ex his metum demit, cupiditatem eximit, libidinem frenat? Seneca epist. 89.

Musica monstra mihi, qui sint modi flebiles; monstra potius, quomodo inter aduersa non emittam flebilem vocem. Metiri me Geometres docet latifundia; potius doceat, quomodo metiar, quantum homini satis sit. Numerare docet me Arithmetica, & auaritia commodare digitos; potius doceat, nihil ad rem pertinere computationes. Doces me, quomodo nihil perdam ex finibus meis; ego discere volo, quomodo totos hilariis amittam. O egregiam artem! scis rotunda metiri, si artex es, metire hominis animum, dic quam pusillus sit: scis, quæ sit recta linea, quid tibi prodest, si quid in vita rectum sit, ignoras? Idem.

Hoc scire quid proderit? ut sollicitus sim, cum Saturnus & Mars ex contrario stabunt, aut cum Mercurius vespertinum faciet occasum vidente Saturno: potius hoc discam, ubicunque sunt ista, propitia esse, nec posse mutari. Idem.

Quid, quod ita liberalium artium consecratio molestos, verbosus, inrempeliosos, sibi placentes facit, & ideo non discentes necessaria, quia superuacua didicerunt. Idem.

Quare ergo liberalibus studiis filios erudimus? Non, quia virtutem dare possunt, sed quia animum ad accipiendam virtutem præparant. Idem.

Innumerabiles quaestiones sunt de animo tantum: unde sit, qualis sit, quando esse incipiat, quamdiu sit: an aliunde alio transeat, & domicilium mutet ad alias animalium formas, aliasque coniectus, an non amplius quam semel feruiat, & emissus vegetur in totum vtrum corpus sit, an non sit: quid sit facturus, cum per nos aliquid facere desierit; quomodo libertate sua vsurus, cum hac effugerit cauea, an obliuiscatur priorum, & illic nosse se incipiat, an de corpore abductus in sublime secessit? Hæc tam multa, tam magna, ut habere possint liberum hospitium, superuacua ex animo tollenda sunt. Non dabit se in has angustias virtus. Laxum spatium res magna desiderat. Expellantur omnia, totum pectus illi vacet. Idem.

Non multum nocebit tibi ista transisse, quæ nec licet scire, nec prodest. Quæquid enim non meliores, beatosque facturum est, aut in aperto, aut in proximo natura potuit. Idem.

Quatuor milia librorum Didyrius Grammaticus scripsit. Miser erat, si tam multa legisset superuacua. Idem.

Lectio certa prodest, varia delectat. Qui, quo desinat, peruenire vult, viam sequatur viam, non per multas vegetur. Non ire istud, sed errare est. Seneca epist. 45.

Quid autem est titulus, quam quia diu non didiceris, non discere: Omnis ætatis homines hæc schola admittit. Tamdiu discendum est, quamdiu nescias: & si prouerbio credimus, quamdiu viuas. Etiam seni discendum est. Seneca epist. 77.

Mores præcipuum, mox sapientiam doce: quæ sine moribus male discitur. Idem.

Debent homines vitium senectutis, literarum eruditione parare discendo: ne defecerint insipienti animo. Literas tanquam baculum infirmo corpori repertas esse: eundem finem esse discendi, quæ & viuendi. Idem in prouerbio Philosophorum.

Educatio & disciplina mores facit: Et illud sapit vnusquisque, quod didicit. Seneca libro de Moribus.

Præceptores, Pedagagosque placidos pueris conuenit dari. Idem libro de ira Dei.

Nihil æquè miror, quam cum omnes cupiant optime viuere, & sciant non alia re viuere, quam animo. Nec fieri posse, quia ut optime viuas, animus colendus sit. Tamen homines animum suum non colunt. La. ius Apul. de Deo Socratis.

§ SIMILITUDO:

Thriseri. Quemadmodum spina, licet per se nullum fructum gratum hominibus proferat, in pirum tamen inserta, fructus dulcissimos edit: sic homo agrestis licet sit, disciplina tamen adeo formari potest, ut fructus dulcissimus suo tempore proueniat. in A. poph. 10.

Discipulus.

DEFINITIO ET ETYMOLOGIA.

DISCIPULVS, Græcè μαθητής, dicitur ille, qui alio percipit imitator. Hebr. Talmid, à verbo Talmid, dicit, & in 2. coniugationis voce passiva Latine est. Semel reperitur etiam vox. hempte i. Chron. 23. & Graecè πύσιμ in Nouo Test.

SENTENTIAE BIBLICAE.

Si vos manseritis in sermone meo, verè discipuli meo cognoscetis veritatem, & veritas liberabit vos. Ioan. 8. Amen, amen dico vobis non est seruus maior domini. Apóstolos maior eos, qui misit illum: Si hæc scitis, habitus eritis ea. 13.

Non est discipulus super magistrum, nec seruus super suum. Sufficit discipulo, ut sit sicut magister eius, & minus eius. Si patrem familiam Beelzebub vocaueritis, quis domesticos eius. Matth. 10.

In hoc cognoscet omnes, quia discipuli mei estis, qui habueritis ad inuicem. Ioan. 13.

Perfectus autem omnis erit, si sit sicut magister eius. Si quis venit ad me, & non odit patrem suum, & matrem, & filios, & fratres, & sorores, adhuc autem non potest meus esse discipulus. 14.

Sic ergo omnis ex vobis, qui non renuntiat omnibus, non potest meus esse discipulus. Ibid.

Memento sermone meo, quem ego dixi vobis. Non maior domino suo. Si me persecuti sunt, & vos persequantur, in bonum meum seruauerunt, & vestrum seruabunt. Ioan. 15.

POETICAE SENTENTIAE.

Auson. Euid. 5.

Disce libens, terrici nec præceptoris habena
Detessere nepos, nunquam horrida forma magister
Ille licet trisio semio, nec voce ferens
Aspera conr altæ minuetur iurgia, frons.
Nanquam immans erit, placida s' fuerit adu.
Qui semel imbuerit, trugas nutritu amat.
Qui resugit matrem, pappi amant, trement
Anteferunt patribus serui nona cura nepotes.
Sic neque Peliden terreat Achilles Olli.
Thestalicæ permixtus equo, nec pueri Atlas
Amphitryoniadem puerum, sed blandas comæ
Mistris alloguis teneris mulcebat aluam.
Tu quoque ne metuas, quamuis schola verberet
Inceper, & struclenta senex gerat in magister
Degeneres animo timor arguit, ut tibi ius
Intrepidus nec te clamor, plagæ, sonantes.
Nec matris iusi ageret formidat sub horis.
Quod sceptrum vrbis ferula, quod multa iura
Virges, quod molles scintillæ prætextat alata.
Quod seruent trepidi sub sellis vestra iura
Pompa loci, & fami fugatur sena timor.
Quid. I. Art.

Philyrides puerum cithara præfecit Achillem
Atque animo molli contudit arte ferre.
Qui toties locos, toties exterruit hostes.
Credidit amosum perterritus, senex.
Quas Hector sensurus erat, polente magister.
Ferberibus inlassi præbuit ille manus.

PHILOSOPHICÆ SENTENTIAE.

De insigni discipulo. Dial. lxxxii.

Francisci Petrarchæ.

GAY.

Insignem discipulum pene filio chianorum calio portunum negotium puerilis ingenii non æquum cooptare, & in vnum semper insipientem desitico occupare habere, ad illius tolerantiam intellectum tuum recedere. Quod si discipuli plures sunt, cumulatorem tuum, vterque continue huc, illuc, vterque ait Sapphicæ:

Tot puerorum obseruare manus, scilicet, in pueris.

G. Vnus, isq; clarissimus est mihi discipulus. R. Præclaro multis obsecutis iudicis te obijcis: quid ille de te caput redundabit. Eni doctrinam, inquiet. Eni doctrinam res, in hoc magistrum inspicere. Nulla quam ingenio capere. G. Discipulum sum statim illi utrem. R. Aeger est est gloria profectus ingenio illius, defecit culpa. G. (vt Plutarchus Philoophus ad Traianum principem dicitur) Sermo publicus delicta discipulorum reuocant.

numerum discipulorum illius recipi cuperet. patri quatenus, qui- bus rebus esse opus? Libro (inquit) nouo, stylo nouo, nouaque ta- bellis. Significans, animum a vitis vacuum, studium vigil, & memo- occupatam mentem ad præceptorem adferre, quæ res ferè in causa lat. Laert. lib. 5. c. 1.

Aristoteles Stagiritæ interrogatus, quo pacto fieret, ut discipuli quamplurimum proficerent? Si, inquit, præcedentes gnauiter insequantur, sequentes non morentur. Laert. lib. 5. cap. 1. Brufon. lib. 2. cap. 23.

Xenocrates, Dionysius, quum Platoni diceret, aliquis auferet tibi caput: Xenocrates, qui tum præceptori aderat: Non prius, inquit, quam hoc, suum ostendens. Laertius libro quarto, capite 2. Alex. anter, cum interrogaretur, Vtrum magis desideraret patrem Philippum, an Aristotelem præceptorem? Magistrum, inquit, fuit. Aristot. in Meliss. part. 2. sermone 11. & Max. sermone Sigefma tertio.

Serapionem in ludo suo quum haberet pictas Musas nouem, Apollinem vnum, discipulos autem tantum haberet duos, rogatus à quodam, Quot haberet discipulos? Cum diis, inquit, duodecim. Erasimus libro 6. apophthegmat. ex Athenis, & Brufonius libro 5. cap. 12.

Bion. Arrogantiam dicebat esse profectus oblitulum. Indocilis enim est, qui maualt doctus videri, quam esse. Laertius libro 4. capite 4.

Idem, Cuidam obijcienti, quod adolescentem quemdam ad se non pellexisset: Tenellus, inquit Bion, casus non attrahitur hamo. Significans, pueros delictos non esse, studiis accommodos. Laert. lib. 4. c. 7.

Zeno, quum quendam ex discipulis inflatum turgidumque esse nosset, sed de se dem ac ignauum, percitens dicebat: Non si magnus fueris, bonus & eruditus eris: sed si bonus & eruditus, tum demum reuera magnus eris. Brufonius libro Sigefimo primo, capite vigesimo tertio.

Diogenes ad adolescentem cuidam, qui apud illum volebat philosophari, pernam dedit deserendam, ac lequi iussit. At ille disciplina impatiens, abiecta, quam ferèbat, perna, abscellit. Sed post aliquantulum temporis occurrenti illi Diogenes: Tuam & meam, inquit, amicitiam perna dissoluit. Sensit autem obiter philosophus clarissimoribus se non accommodaret, ac in licitis & honestis suum deneraret præceptoris officium. Brufonius libro secundo, capite Sigefimo tertio.

Theodorus dicere solebat, Protagoram, præceptorem omnium diffinitum, dextra manu porrigere auditoribus suis scientiam, illos vero sinistra accipere. Bruf. lib. 6. c. 2.

Isoerates, Ephorum Cumanum, qui scholam ipsius reliquit nullo profectu, atque ob id à patre Demophilo denuo missus est, vt alio integro data mercede discipulum ageret, diderit appellabat. Diphros enim Græcis dicitur curus, quod duos ferat, pugnantem & aurigam. Isoerates autem ex vocis etymologia captauit iocum in stupido discipulum, qui bis attulerit mercedem: & dicitur enim didi viderit, & dicitur dicitur, id est à bis ferendo. Eras. lib. Sigef. 2.

Idem, Cum diuersis moribus & ingenis haberet discipulos, Ephorum scilicet, & Theopompum: se calcari in Ephoro, contra autem in Theopompo frenis vt solere dicebat. Cicero ad Atticum & de claris Oratoribus, Quintilianus etiam libro 10. c. 1. Brufon. lib. 2. cap. 32.

Anonymus, Philosophus quidam quum duos haberet discipulos: alterum quidem laboriosum, sed hebetis ingenii: alterum ingeniosum, sed ignauum: Ambo, dicebat, percat: quoniam tu cum velis, non potes: tu verò cum possis, non vis. Antonius in Melissis part. 1. serm. 5. & Maximus serm. 7.

Serapionem, Quum doceret Macedonem quendam, nec ille quicquam proficeret, exasperatus in discipulum: In Macedoniam, inquit: pro eo, quod alii dicunt, eis iuuat, si cui precantur exitium. Obiter notauit & Macedonice gentis barbariam.

§ SIMILITVDINES.

D. Basilij, Neq; ad discendum verecundum esse oportet, nec ad docendum mahgnam, quod ab alio tute didiceris, nequaquam clam habendum: cuiusmodi facere mulieres improbe solent, quæ ex aliis pte quæstos liberos viris suis tollendis subijciunt, patienter ementes: autorem verò ipsum procedere gratâ commemoatione decet, veramque ipsius sententiæ parentem. Ad Greg. Theologum.

Plus Achis, Quemadmodum ignaui, cibi que audi canes domi ferarum pelles mordent, ac villos vellunt, feras ipsas in venatu non attingunt: sic quidam præpostere studiosi de nugis agunt, caput discipline non attingunt. in Moralib.

Et autem quequid pabuli naeta est in pullos transfert, protinus

quod multi (vt legimus) passi sunt. Inter quos Quintilia- & Seneca, & ipse Philosophorum pater Socrates. G. Præclari- & Melius si modesti, quamquam vera claritas & Magni discipuli curam gero. R. Tri- & hinc vt puero profis, hinc vt parenti- & R. Et publice rationem reddas, quam de- & illi tibi creditum eruditum repe- & nota fides pueri, nota constantia est. G. Puer & Inexpleto pariter ima ginem impressisti, & Firmus amor solidam potest etate. G. Cla- & In quæta fors euentus am- & puer tempus amittit, docilem doce, in- & neque simul frustra atteras, ægre vin- & Discipulus tenet, nec indocilis obigit. R. Esti- & age tamen fideliter commif- & poterit meminisse, alio qui sua rit obli- & latis ipsa sibi virtus est præcium. Conscien- & non te retrahat ab honesto & in hac vita re de factum & vt sapientis placeat) fructus vberimus est fe- & G. Inueni discipulum magne spei, & profecto si bonus fiat, illum tibi cor- & si malus, hostem, qui te, dum timu, se re- & G. Discipuli claritas ingens est, qua illustrari spe- & immoderata perstringit. & si detegat, verum lu- & Magni est mihi discipulus. R. Non maior puto, & alios oppreſſit discipu- & hic scipulus.

Discipulus indocilis ac superbo. Dial. xli. Francisci Petrarchè. D O L.

Discipulus habeo indocilem. R. Perdis operam, littus aras, se- & non vincitur. D. Discipulum indocilem fors & solum, solum boues, quid te torques? Illi & necesse est, inuitabiles, superua- & D. Discipulum habeo literarum indoci- & melioribus illum artibus & quid si neatur caput, vacuum sine, neque quid in per- & ibi subideat, regie iugi tædio ex- & Omnes qui sunt, qui que erunt, aut fue- & non posse vnum ingenium ac- & que in animo sentit, que præceptoris & ad hunc generosum disciplinæ fomitem arripi- & in ciuem nequequam flabis. D. Intra cæ- & ac superbum habeo. R. Superbia hostis ingenii & discere negligit discipulus in- & subijcet doctrinæ animum, reprehensio- & D. Habeo proficitate tumidum disci- & inuoluntarium visum, ita tumor animi ingenio no- & compingenda est omnis elatio. Scis, vt & aliquando Mathematicis animum appli- & quædam obstruicula trad. centur, diffi- & vt id ipsum clarius tradat, & que omnibus difficilia sunt, vt & sic est enim hercle & in ingenii rebus: qui quis doctus ac sa- & inter se poterit. D. Discipulum & Contra ventum aduerso flumine na- & terram pete. D. Conatum quem habeo disci- & Non arenam tantum fodis, sed serpen- & R. Sudo canis, sic est, hos clamor, hos silentium & in rebus omnibus consuetudo est, & D. Durior discipulum & D. Durior discipulum nactus sum, & quam molliam, quam hominis, quid vis autem? & vulpeculam literas didicisse. Nam elephan- & sed naturalis historia. Et hic tuis & Apud me autem vna ferè passoris & Minum nisi vterque tandem à conuictu mo- & regni pueros.

§ APOPTHEGMATA.

Quum adolescens quidam Ponticus genere, se in

20

MOLYANTIFA

ipsi nihilo melius est: ita quidam ideo discunt, vt fatim doceant: ipsi nihilo meliores euadunt. *in Moral.*
*Veluti si quis ignem petat à vicino, deinde illic luculento reposito loco desiderat, manetque: ita quidam semper assidue præceptori, nec accendunt ingenium suum, vt domi suo fruantur igni. *in Moralibus.**
*Non est casus, itidem ingenia desiderant repletionem: sed satis est accensio, velut incitamentum in materia, quo vis inueniendi, & cupiditas veritatis incitetur. *in Moral.**
*Rosetodami, vt nonnullæ mulieres ex viris quibusdam non concipiunt, aliis fecundæ adiunctæ sunt: ita sunt, qui apud quosdam præceptores indociles, aliis traditi doctoribus proficiunt: quod sint vt corporum, ita & ingeniorum cogitationes ac dissidia. *in siml.**
*Non vt ex sapientissimis parentibus stultissimi plerunq; nascuntur filii: ita à doctis præceptoribus indocti discipuli, à probis educatoribus alumni improbi. Nam illic est corporum propagatio, hic animorum. *in siml.**
*Theriuvi, Bonus dux mauult multos milites, quam multa castra: & melius est habere paucos discipulos, quam multos auditores. *in sapoph. 105.**

Diffensiones nunquam debent amari: sed aliquando amari à charitate nascuntur, aut charitatem probant. Quis enim non videtur, qui vel reprehendi. Et vbi est ille Esopus, de quo scriptum est. Corripie sapientem, & amabit te? Nunquid amari debent, qui debemus reprehendere & corripere fratrem, ne secutus morrem. *Aug. epist. 6. 57.*
 Nihil minus semper optauit, quam inter eos: quoniam dixerunt, multumque fermocinat sunt, omni aliquando quasi conflictus exiit. *Cont. Acad.*
 In discordia nemo benedicit Dominum. *idem dicit in Epist.*
 Concordare cum aduersario tuo: nescio quantum valeat, cum via fides fuerit, iudex refat & ministri & carceres. Aduersis aduersario tuo bonam voluntatem, & cum eodem iudice inuenies patrem, pro ministro suo angelum videtur. *Aug. epist. ad Hieron. 23. 1.*
 Infelix populus Dei non potest in bono tantam habundantiam, quantum mali habent in malo. *Hier. in Psalm. 137. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.*

Discordia.

¶ DEFINITIO ET ETYMOLOG.

DISCORDIA, Græcè *δυσωνία*, & dicitur *δύσ*, quod est discors dicitur. Est autem discordia ira acerbior, in timo odio & corde concepta, secundum Ciceronem libr. 4. *Tusculanar. quaestio. 2.* Hebr. *Madhom, à Don*, contendit verbis, discors, vt fit inter discordes.
 Discordia est quædam voluntatum disgregatio, qua voluntas vnus fertur in vnum: & voluntas alterius fertur in aliud.
 Discordia est aliquorum diuersio, quos prius amoris vinculum colligauit. *secundum Isidorum.*
 Discordia importat disgregationem quendam voluntatum in diuersa. *H. Thom. secund. Secund. 9. 37. art. 11.*
 Discors est is, qui corde & animo dissidet: à quo discordia.

¶ BIBLICI LOCI.

Discordia vitanda, *Prout. 6. 19. 15. 18. 16. 28. 17. 11. 18. 5. 10. 30. Matth. 12. 24. Luc. 11. 17. 1. Corin. 6. 14. 33. 2. Corin. 12. 20. Gal. 5. 19. 20. 2. Tim. 2. 13.*
 Discordia & contentiones Euangelii occasione excitandæ prædicantur. *Matth. 10. 35. Marc. 13. 12. 49. 51.*

¶ SENTENTIAE BIBLICAE.

Dei sunt, quæ odit Deus: & septimum detestatur anima eius. Primum, oculos sublimes. Secundum, linguam mendacem. Tertium, manus effundentes innoxium sanguinem. Quartum, cor machinans cogitationes pessimas. Quintum, pedes veloces ad euitandum in malum. Sextum, proferentem mendacia saluum testem. Septimum, qui seminat inter fratres discordias. *Prout. 6.*
 Odium suscitatur rixas, & vniuersa delicta operit charitas. *Prout. 10. cap. 10.*
 Abscondunt odium labia mendacia: qui profert contumeliam insipiens est. *ibid.*
 Abominatio est Domino labia mendacia: qui autem fideliter agunt, placent Deo. *12.*
 Vir iracundus prouocat rixas: qui patiens est mitigat suscitatas. *ibid.*
 Homo peruersus suscitatur lites, & verbosus separat principes. *16.*
 Semper iurgia quærit malus, Angelus autem crudelis mitretur contra eum. *17.*
 Labia stulti immiscunt se rixis, & os eius iurgia prouocat. *18.*
 Qui prouocat iras, producit discordias. *30.*
 Noli esse sicut leo in domo tua, euerrens domesticos tuos, & opprimens subiectos tibi. *Eccles. 4.*
 Non litiges cum homine potente, ne forte incidas in manus illius. *8.*
 Vt mihi mater mea: quare genuisti me virum rixæ, virum discordiæ in vniuersa terra: non feceratis, nec feceratis mihi quilibet quam: omnes maledicunt mihi. *Jerem. 15.*
 Omne regnum diuisum contra se desolabitur, & omnis ciuitas vel domus diuisa contra se non stabit. *Matth. 12. 1. Luc. 11.*
 Necesse est, vt veniant scandala, veruntamen vix homini illi, per quem scandalum venit. *Matth. 18.*
 Non enim est diffensionis Deus, sed pacis. *1. Cor. 14.*
 Stultas & sine disciplina quaestiones deuita, sciens quia generant lites. *2. Tim. 2.*
 Si inuicem mordetis, & comedetis, videtis, ne ab inuicem edniamini. *Galat. 5.*

Laudent nomina eius in choro. Quisquis corpori illi discordiam deseruit, Deum quidem laudat in tympano, sed in choro. Vbi dissensio est, ibi inuidia est: ibi chorus non super epist. ad Rom.
 Qui modesto alloquitur proximum, gratum accipit, & quali de verberibus, in quibus lac quærebat, butyrum. Sed qui incepto verbo, rixam & discordiam ex fratre uiocat, quali necessaria ultra modum emungens linguam. *Hier. super illud. Prout. 20. 3. Qui selementer emungit linguam.*
 Melius est emigrare cum gratia, quam cohabitare cum discordia. *idem.*
 Nulla spatia possunt esse satis discordibus: quæritur, quæ iam iniusta abundant: dissensio moribus etiam præcipua est. *idem.*
 Contentio est impugatio veritatis cum conscientia. *idem.*
 Discordes tam diu nullum boni operis sacrificium Deo, quamdiu à proximorum charitate discordant. Si non habuisset in pectore, non irruisset in fratrem: si Absalon eum tenuisset, non irruisset in patrem: si animam non tenuisset conscientia tranquillitas, non conuigisset ad lapsum. *idem.*
 Peruersæ mentes, si semel ad studium contrarietatis sue prauum, sine rectum quid à contrarietate dicitur, sed hoc reprehensionibus impugnat: quia cum peruersa peritatem displicet, nec recta quæ protulerit, placet. Absalonum corda, quibus in odium non venit periosus, Absalonum peruersa dijudicant, vt recta, quæ dicuntur, alluunt: proplata respiciunt, vt tamen approbent, quæ et veniunt. *idem Moral. lib. 3.*
 Sicut noxium esse solet, si vitas delit bonis: ita peruersi si sit in malis. Feruos quippe vitas corroborant, & tantò magis in corrigibiles, quanto vnanimis fecerunt. *lib. 3.*
 Si Dei vocatur filii, qui pacem faciunt: proculdubio sunt filii, qui pacem confutunt. Sicut nihil est proculdubio vite dilectionis, ita nihil est desiderabilius diabolo, quam contrarietas. Quisquis ergo feminando iurgia, dilectionem perimit, hosti Dei familiaris seuit. *Oreg. in 1. epist. ad Rom.*
 Discordia est aliquorum dissensio, quos plus inuicem colliguit. Concordia est conuenientium in rebus, quæ indidrupta quædam, & vnita complexio. Sed inuicem dissensionem animarum facit, & discordias gignit. *idem Moral. lib. 3.*
 Concordia malorum contraria est bonorum: de bonorum est, vt boni pacem habeant ad inuicem, ita optant malorum sint discordes. Impedit enim iter bonorum, si vnatur malorum. *Idem. de Summo bono, lib. 3.*
 Si contristaueris in aliquo fratre in uitam, fatidicis ueris in eum, age penitentiam coram illo, si esse ueris repromittat eum pace, perge velociter ad reconciliationem ini tui: offensionis ruz cito veniam postula, non repromittat conciliatus fueris fratri. *idem Saluagorum liber. 1. Sigefimo sermone.*
 Decet regalis apicis curam, generalitatis custodire, quæ ad laudem regnantis trahitur, si ab hominibus. Quid enim est, quod principem melius præcedat, quam populum, concors Senatus, & tota Respublica morum. *idem. Castrod. epist. 22.*
 Cogi debet, vt sit quietus, qui suo vicio reuoluit. *idem lib. 1. epist. 3.*